

ВЛАСТА МЛАДЕНОВИЋ

ПЕВАЊЕ НА ИСТОКУ

ОРФЕЈЕВО НАСЛЕЂЕ

Препознајем пределе у којима бејаш срећан,
све је исто, само нема људи.
Силазим на врело, а које беше Хипокрена,
захватам свој лик, ал' нисам ја Нарцис,
бистри се мој ум
и чујем векова шум.
Тешко је моје наслеђе,
нема тога у Хомера,
и следим пут, давни рукопис,
земљо и неба су мера.

ЛИРИКА ЈУЖНИХ КАРПАТА

Стрма је узбрдица,
а крила немам да полетим,
не мари, не мари,
к мени силази соко птица.

Још се снег бели
на Карпатима јужним,
завијају вукови моји верни,
зову ме гласом тужним.

Упркос свему, опстаје песма,
дух места никад се не сели,
да слободно певају
могу само усамљени и смели.

ЛЕПЕНСКИ УВИР

Ко су ти камени људи
на обали Дунава,
је ли је човек настао од рибе?
Где је настала цивилизација
по Божјој промисли?
И зашто је нестала, Боже?
Овде се сунце и месец гложе,
брат брата да не види.

СИЗИФ ИЗ ШАРКАМЕНА

Ништа се не мења,
стално између успења
и суноврата,
гурам речи као стене,
страшна је страна,
још страшнија странпутица,
без крила сам птица,
попут Икара Губелкијана,

верем се, верем се,
веран паду
уверен у успех,
речима посвећен сав,
пех је мој срећни усуд,
суди ми мржња,
уздиже љубав.

САМООДБРАНА

„Сам је Вељко једна војска био.”
(Сима Милутиновић Сарајлија)

Крајина је само песма,
стишњена, стишана, издана,
изданак страшног сна,
а ја лирски јунак „наших дана”.

Да није жалосно, било би смешно,
рита се Пегаз у риту неготинском,
њишти, пишти, рже,
још ме само његова крила држе.

Сва је Крајина све више у тами,
препуштена зубу зверског времена,
о, Пегазе, мој доро, ми смо сами –
нека те моје речи буду опомена.

Нема нама помоћи ниоткуда,
а и шта ће нам,
довољна је песма,
једино мит остаје, знам.